

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa

Festa Major

Hem arribat un any més a l'estiu, i són moltes les ciutats, viles i pobles que celebren la seva festa major durant aquest

temps. Tots sabem què és una festa major, n'hem viscut o les vivim, i quan coincideixen, per a alguns, amb dies o temps

de vacances no hi ha dubte que suposen un motiu d'alegria, de distensió merescuda dels neguits i problemes del dia a dia. Amb l'aparició dels municipis en el segle XIX, el concepte de festa major va arribar a ser la màxima expressió identitària d'una comunitat, i així segueix essent-ho en molts casos.

Missa solemne de Festa Major a la Catedral (3 de juliol de 2022)

Però hi ha el perill que amb unes celebracions que volen ser populars i que volen oferir espais de distensió en la convivència diària habitual, perdem el sentit original d'aquestes festes que fonamentalment era en el seu origen de celebració religiosa i de convivència entre els veïns dels barris i dels pobles. Si miréssim la nostra història, els orígens de les tradicions populars en general i de les festes majors en particular, descobriríem que són festes arrelades en la fe i la religiositat popular i és per això que acostumen a coincidir amb festes dedicades al Senyor, a Maria, la Mare de Déu, o als sants, que esdevenen testimonis per a viure la vida cristiana en cada moment de la història. Potser una de les manifestacions més antigues de festa religiosa i popular sigui la del Corpus, tradició fortament arrelada als nostres pobles, festa en la que al principi participaven tots els estaments i elements simbòlics i identitàris, com és el cas del «bestiari» d'una comunitat, i que posteriorment es van incorporar a la festa major.

Ja és Festa Major, sí! Però no oblidem la seva dimensió social i religiosa, de respecte i bona convivència entre els habitants d'un mateix territori. I menys encara, no oblidem aquells que passen algun tipus de necessitat, pobresa, malaltia, soledat, manca d'habitatge, marginació. Ni oblidem tampoc la vivència i les manifestacions de la fe que demana ser respectada i valorada com un element de construcció i de cohesió social.

ENTREVISTA

Escolta consoladora

ANNA DE QUADRAS

El Secretariat diocesà de Pastoral de la Salut de Barcelona va posar en marxa, el novembre de 2020, el Servei d'acompanyament en el Dol i la Malaltia (SADiM) per tal d'ajudar especialment els afectats per la pandèmia. «La realitat excepcional demanava una actuació concreta respecte les persones que patien una malaltia o un procés de dol», afirma la coordinadora del servei, Anna de Quadras. Actualment, el SADiM continua donant suport gratuïtament a les persones que ho sol·liciten (tel. 619 827 098).

Qui formeu el SADiM i què rep de vosaltres qui està en un procés de dol o de malaltia?

L'equip del SADiM està integrat per agents de pastoral i voluntaris preparats per acompanyar en context de patiment. Això implica una preparació tècnica i acadèmica, també una experiència pràctica prèvia. Les persones ateses pel SADiM reben un acompanyament espiritual durant el període àlgid del dol o de malaltia. Les situacions de soledat i patiment requereixen consoling i cultivar l'esperança.

Per què la fe pot ajudar a viure millor aquests processos?

La vivència d'un procés de dol o de malaltia tendeix a capgirar o bé reafirmar el sentit de vida. Emergeixen interrogants des de les profunditats existencials. Mitjançant l'escolta, el consoling i la comprensió, acompanyem i sostenim la persona que experimenta una situació vital d'intensa fragilitat i patiment. Acollim la persona en la seva dimensió espiritual, més enllà de les creences. Tot i així, aquells que ho viuen des de la fe, se senten abraçats per Déu, que els ajuda a digerir el patiment.

Saber escoltar és clau. És sovint, per això, una assignatura pendent?

Escoltar és un do, però també cal treballar-lo i mantenir-lo allunyat del propi ego, per oferir les orelles i el cor en disposició del servei. Els cristians ens inspirem en la capacitat d'escolta de Jesús i el seu efecte.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

Construir el futur, amb l'ajuda de Déu

Era el seu aniversari. En acabar el dinar, a l'hora de les postres, van treure el pastís amb dues espelmes, una era el tres, l'altra el zero. L'avi matern, el més gran dels qui s'havien aplegat per felicitar-lo, prengué la paraula i digué: «Avui fas trenta anys, prou que ho saps. Ens hem aplegat per felicitar-te. Som persones de generacions diverses. De la meua som pocs. Més de la teua i una colleta de la dels vostres fills que encara pot créixer.

La teua generació que hem ajudat a créixer alguns dels qui som aquí, sou la nostra continuïtat, la dels més grans, com nosaltres ho fórem dels qui ens havien precedit. Sou responsables del vostre futur i del nostre i del de qui us seguirà. Aquest futur que junts construïm en el present, però que vosaltres concretareu i protagonitzareu. Gran responsabilitat. Heu de saber discernir el què i el com, veure el llegat de la generació precedent, el que heu de mantenir o actualitzar, el que convé conservar i el que cal rebutjar. Gran responsabilitat que convé que abordeu amb sentit de responsabilitat, conscients del vostre compro-

mís amb els qui us han ajudat a ser i amb els qui heu d'ajudar a créixer i a fer-se grans. Tot des de la llibertat dels fills i filles de Déu, confiant, sempre, en l'ajuda de Déu. «El Senyor, a més, els ha donat el coneixement i els ha fet hereus d'una llei que dona vida, perquè s'adonin que són mortals» (Sir 17,11).

Des de la petitesa de cadascú, però conscients dels talents que hem de posar en joc, convé abordar la vida de cada dia cercant la veritat, des de la realitat quotidiana, filla d'uns presents que ja són història, farcits, però, de servei, de generositat, de lliurament, d'amor desinteressat,... de presència de Déu i de fe. També de foscor i pecat que Déu perdona i de redempció que ofereix a desdir. «Així, fets justos per la seva gràcia, som, en esperança, hereus a de la vida eterna» (Tt 3,7).

Trenta anys, la vida per davant. Una vida que convé desitjar que sigui ben evangèlica, amb la força de l'Esperit, sota la mirada de Déu Pare. Una vida constructora del Regne. Superant els defalliments personals i estructurals. Déu per sobre de tot!

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Frutos de bien en la familia

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Agrada oír la voz del Papa que en el inicio de la exhortación apostólica *Gaudete et Exsultate*, con las palabras de Jesús, nos dice «Alegraos y regocijaos» (Mt 5,12). Lo necesitamos en nuestra vida.

Asimismo, con satisfacción volvemos a oír, una y otra vez, la expresión del Papa: «Los santos de la puerta de al lado». En ella, todos nos sentimos involucrados. «El Señor lo pide todo, y lo que ofrece es la verdadera vida, la felicidad para la cual fuimos creados.»

Francisco añadía: «Me gusta ver la santidad en el pueblo de Dios paciente: a los padres que crían con tanto amor a sus hijos, en esos hombres y mujeres que trabajan para llevar el pan a su casa, en los enfermos, en las religiosas ancianas que siguen sonriendo.»

Nuestra vida personal, familiar, de comunidad, social, centrada totalmente en Jesucristo, se convierte en el motor de los frutos del bien. Ahí encontramos la fuente de la alegría.

La vida de familia que se llena de detalles surgidos del amor a Dios y vividos en el afecto, la ternura, la amistad, la generosidad, el perdón y la gratitud nos hace transparentes, cristal a través del cual se ve al Señor. Él siempre está a nuestro lado, nos ayuda a la hora de la prueba. Al entregar nuestra vida por Él, en servicio a los hermanos, la encontraremos en frutos de bien.

Que con la ayuda de María nuestra señora, seamos evangelizadoras de la familia y de los amigos. Hablemos de Jesús con el corazón lleno de alegría y de fuerza.

Lectures de la missa diària i santoral

3. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.)

[Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jn 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI). Sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683). Beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dimarts [Gn 19,15-29 / Sl 25 / Mt 8,23-27].

Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I. Sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. ■ Dimecres [Gn 21,5.8-20 / Sl 33 / Mt 8,28-34].

Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev. fund. Barnabites a Milà (B). Sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat. Santa Filomena, vg.

6. ■ Dijous [Gn 22,1-9 / Sl 114 / Mt 9,1-8].

Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat. Sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13].

Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu. Sant Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dissabte [Gn 27,1-5.15-29 / Sl 134 / Mt 9,14-17].

Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ † Diumenge vinent, diumenge XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.)

[Za 9,9-10 / Sl 144 / Rm 8,9.11-13 / Mt 11,25-30]. Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodor Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carne- litana.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,8-11.14-16a)

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà».

El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezí, el seu criat: «¿Què podem fer per aquesta sunamita?». Guihezí li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran». Eliseu li va dir: «Crida-la». Guihezí la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill».

Salm responsorial (88)

R. *Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.*
Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors, / d'una generació a l'altra anunciaré la vostra fidelitat. / Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, / mantinc la fidelitat en el cel». R.

Senyor, feliç el poble que us aclama. / Caminarà a la llum de la vostra mirada. / Tot el dia celebrarà el vostre nom, / enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder, / alcem el front perquè vós ens estimeu; / el nostre rei és el Sant d'Israel, / és del Senyor l'escut que ens protegeix. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 6,3-4.8-11)

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

✠ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 10,37-42)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els que per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa».

Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4, 8-11.14-16a)

Pasó Eliseo un día por Sunén. Vivía allí una mujer principal que le insistió en que se quedase a comer; y, desde entonces, se detenía allí a comer cada vez que pasaba. Ella dijo a su marido: «Estoy segura de que es un hombre santo de Dios el que viene siempre a vernos. Construyamos en la terrassa una pequeña habitación y pongámosle arriba una cama, una mesa, una silla y una lámpara, para que cuando venga pueda retirarse».

Llegó el día en que Eliseo se acercó por allí y se retiró a la habitación de arriba, donde se acostó. Entonces se preguntó Eliseo: «¿Qué podemos hacer por ella?». Respondió Guejazí, su criado: «Por desgracia no tiene hijos y su marido es ya anciano». Eliseo ordenó que la llamase. La llamó y ella se detuvo a la entrada. Eliseo le dijo: «El año próximo, por esta época, tú estarás abrazando un hijo».

Salmo responsorial (88)

R. *Cantaré eternamente las misericordias del Señor.*

Cantaré eternamente las misericordias del Señor, / anunciaré tu fidelidad por todas las edades. / Porque dijiste: «La misericordia es un edificio eterno», / más que el cielo has afianzado tu fidelidad. R.

Dichoso el pueblo que sabe aclamarte: / caminará, oh, Señor, a la luz de tu rostro; / tu nombre es su gozo cada día, / tu justicia es su orgullo. R. Porque tú eres su honor y su fuerza, / y con tu favor realizas nuestro poder. / Porque el Señor es nuestro escudo, / y el Santo de Israel nuestro rey. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 6,3-4.8-11)

Hermanos: Cuantos fuimos bautizados en Cristo Jesús fuimos bautizados en su muerte. Por el bautismo fuimos sepultados con él en la muerte, para que, lo mismo que Cristo resucitó de entre los muertos por la gloria del Padre, así también nosotros andemos en una vida nueva. Si hemos muerto con Cristo, creemos que también viviremos con él; pues sabemos que Cristo, una vez resucitado de entre los muertos, ya no muere más; la muerte ya no tiene dominio sobre él. Porque quien ha muerto, ha muerto al pecado de una vez para siempre; y quien vive, vive para Dios. Lo mismo vosotros, consideraos muertos al pecado y vivos para Dios en Cristo Jesús.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,37-42)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus apóstoles: «El que quiere a su padre o a su madre más que a mí, no es digno de mí; el que quiere a su hijo o a su hija más que a mí, no es digno de mí; y el que no carga con su cruz y me sigue, no es digno de mí. El que encuentre su vida la perderá, y el que pierda su vida por mí, la encontrará. El que os recibe a vosotros, me recibe a mí, y el que me recibe, recibe al que me ha enviado; el que recibe a un profeta porque es profeta, tendrá recompensa de profeta; y el que recibe a un justo porque es justo tendrá recompensa de justo. El que dé a beber, aunque no sea más que un vaso de agua fresca, a uno de estos pequeños, solo porque es mi discípulo, en verdad os digo que no perderá su recompensa».

COMENTARI

Seguir a Jesús portant la pròpia creu

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Portar la creu i seguir Jesús demana agafar tota la nostra vida i, (també en els moments més difícils i dolorosos) sense quedar-nos en les lamentacions i excuses, seguir Jesús amb fidelitat.

Ens cal orientar bé la nostra existència. No ens podem quedar enlluernats per persones i coses que ens agraden, ens van bé i ens comuniquen una certa pau i felicitat, però que no han de ser les principals.

No ens resulta fàcil ni còmode acceptar les pròpies creus i fer camí amb Jesús. Sovint se'ns demana un gran esforç de reflexió, i de renúncies doloroses. Moltes vegades ens costa encertar, i ens cal meditar què hem de fer. Ens són necessaris bons moments de reflexió i de pregària a la llum de l'Evangeli. I dir obertament: «Senyor, que vols que faci; il·lumina el meu camí; dona'm la teva força per portar-ho tot a bon terme.»

Jesús ens diu: «Els qui vulguin guardar la seva vida en poder seu, la perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran». Perdent la vida per Crist, el creient la retroba amb plenitud...

Hi ha qüestions que tot bon cristià no podrà fer mai, perquè són contràries al missatge de Jesucrist, que sempre és d'amor, de pau, de justícia, de veritat, de vida... Moltes d'altres, continuaran essent les mateixes coses i persones amb les qui un conviu i es relaciona, però les tractarà d'una manera més noble i plena d'amor.

Cal estimar més Jesucrist que la pròpia vida, la família, els amics i moltes activitats i coses que tenen molts valors. Però, alerta, tots nosaltres mostrarem amb fets que estimem i seguim Jesús, per la manera com ens relacionem i estimem les persones, activitats i coses.

L'amor a Jesucrist és primordial, i amb el seu amor, estimarem més i millor tot el que envolta la nostra vida.

- Si ens guardem la vida per a nosaltres mateixos, la perdrem.
- Tot el que tenim i som, no és per retenir-ho egoïstament; és per compartir-ho.
- La manera com tractem la pròpia família, els amics, les activitats, les coses, mostrarà com és el nostre seguiment i amor a Jesucrist.
- Perdent la vida per causa de Crist, tindrem una vida nova, que ens farà gaudir de l'amor a Déu i aquesta realitat ens farà estimar tothom amb un amor més noble i serè.
- Si acollim bé els germans i germanes que tenim al nostre costat i, que veiem, serà un bon signe que també volem acollir Déu, a qui no veiem.

VIDA DIOCESANA

Agenda

Aquest diumenge 2 de juliol, a les 10h. El Sr. Bisbe presideix l'Ofici de Festa Major de Terrassa a la Catedral.

Dimarts 4 i dimecres 5 de juliol. Reunió de l'equip de formadors del Seminari a Montserrat.

Del dijous 6 al diumenge 9 de juliol. 4t Pelegrinatge dels professors de la Fundació Escola i Vida a Florència.

Notícies

Convivència de final de curs del Seminari. El divendres 16 de juny, el Seminari va celebrar la Missa de final de curs, seguida del dinar fraternal. Del dilluns 19 al dijous 22 varen anar al Santuari de la Mare de Déu de Lourdes, a França. Mons. Salvador Cristau, bisbe de Terrassa i rector del Seminari va presidir tots els actes.

Confirmacions a Caldes de Montbui

Confirmacions a Palau-Solità

Confirmacions. El dissabte 24 de juny, al vespre, Mons. Cristau celebrà l'Eucaristia i administrà el sagrament de la Confirmació a 9 adolescents de la Parròquia de Santa Maria de Caldes de Montbui. L'endemà, diumenge 25, confirmà 6 adolescents de la Parròquia de Santa Maria de Palau-Solità.

Cloenda del curs de formació per a catequistes de joves. El dissabte 24 de juny tingué lloc al Seminari la cloenda del curs de formació per a catequistes d'adolescents i joves organit-

zat per a Delegació de Joventut amb el nom de *Nicodemus* amb trobades mensuals. El bisbe Salvador presidí l'última sessió.

En la pau de Crist

Gna. Rosa Julibert, benedictina. Ha mort a Barcelona el diumenge 25 de juny als 90 anys d'edat. Va ser priora de la comunitat benedictina del Santuari de la Mare de Déu de Puiggraciós (1973-2019). Les exèquies es varen celebrar el dilluns dia 26 al Monestir de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona. Aquest diumenge 2 de juliol es prega per ella al Santuari de Puiggraciós.

Calendari

Festa local. Demà, dilluns 3 de juliol, la Cúria romandrà tancada per ser dia festiu a la ciutat de Terrassa.

«Convís familiars». Convivències familiars per a pares i fills. Del dijous 24 al diumenge 27 d'agost a la Llar Sant Pau (a Sant Pau de Segúries). Missa diària, pregària, formació, jocs i piscina. Informació i inscripcions: delegaciofamilia@bisbatdeterrassa.org (abans del 24 de juliol).

Llibres

La penúltima paraula. Memòries per a una Església renovada, d'Antoni Matabosch. En aquest llibre de 280 pàgines, editat per Viena Edicions, el doctor Matabosch repassa la seva dilatada trajectòria dins de l'Església perquè les generacions més joves de capellans i diaques, de laics i laiques, tinguin una perspectiva històrica que els serveixi per continuar, i millorar, la difícil tasca de renovar l'Església.

Fe d'errates. Les confirmacions publicades el 18 de juny es varen celebrar a Sant Esteve de Palautordera i no a Santa Maria de Palautordera.

† SALVADOR CRISTAU COLL
Obispe de Terrassa

CARTA DOMINICAL

Fiesta Mayor

Hemos llegado un año más al verano, y son muchas las ciudades y pueblos que celebran su fiesta mayor durante este tiempo de verano. Todos sabemos qué es una fiesta mayor, las hemos vivido o las vivimos y, cuando coinciden, para algunos, con días o tiempos de vacaciones, no hay duda de que suponen un motivo de alegría, de merecida distensión de las inquietudes y problemas del día a día. Con la aparición de los municipios en el siglo XIX, el concepto de fiesta mayor llegó a ser la máxima expresión identitaria de una comuni-

dad, y así sigue siéndolo en muchos casos.

Existe sin embargo el peligro de que unas celebraciones que quieren ser populares y que quieren ofrecer espacios de distensión en la convivencia diaria habitual, pierdan su sentido original que fundamentalmente estaba en su origen en celebraciones religiosas y de convivencia entre los vecinos de los barrios, de los pueblos y también de las ciudades. Si miramos nuestra historia, los orígenes de las tradiciones populares en general y de las fiestas mayores en particu-

lar, descubriremos que son fiestas arraigadas en la fe y la religiosidad popular y es por eso que suelen coincidir con fiestas dedicadas al Señor, a María, la Virgen, o a los santos, que son testigos para vivir la vida cristiana en cada momento de la historia. Quizás una de las manifestaciones más antiguas de fiesta religiosa y popular sea la del Corpus, tradición fuertemente arraigada en nuestros pueblos, fiesta en la que al principio participaban todos los estamentos y elementos simbólicos e identitarios, como es el caso de los bailes populares de una

comunidad, y que posteriormente se incorporaron a la fiesta mayor.

¡Ya es Fiesta Mayor, sí! Pero no olvidemos su dimensión social y religiosa, de respeto y buena convivencia entre los habitantes de un mismo territorio. Y menos aún, no olvidemos a aquellos que pasan algún tipo de necesidad, pobreza, enfermedad, soledad, falta de vivienda, marginación. Ni olvidemos tampoco la vivencia y las manifestaciones de la fe que pide ser respetada y valorada como un elemento de construcción y de cohesión social.

BISBAT D TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

